

eres for et længere Tidsrum, og hvorved formentlig ogsaa hele Lønningen skulde indgaa som pensionsberettiget Indtægt, stiger Lønnen kun med 82 Kr. om Aaret, beregnet efter 304 Arbejdsdage. Det er altsaa mindre, end Arbejderne nu faa. Efter Ministerens Forslag vil Lønnen kun stige med 45 Kr. 60 Ø. Men deres nuværende Tillæg efter den midlertidige Lønningslov andrager 96 Kr. De ville altsaa der lide et yderligere Tab. Det antager jeg dog, den højtærede Minister ikke vil fremkomme med, naar han først er bleven gjort opmærksom paa det Misforhold, der her er til Stede.

Arbejderne og jeg saa naturligvis allerhelst, at der skete en virkelig, en rationel Ordning af Lønspørgsmaalet der ude, thi det maa jo være en Pine for det Kontorpersonale, der skal sidde og manøvrere først med de 16 Lønningsklasser og dernæst med 13—14 forskellige Tillæg til disse 16 Lønningsklasser. Det maa være et Kunststykke at kunne finde Rede i disse mange forskellige Ting. Derfor vilde det være mest rationelt at se at hugge Knuden over og indføre en Lønningsordning, der var naturlig og passende til Forholdene og let at overse. Man vilde ved en saadan Forandring sikkert spare meget Kontorarbejde og følgelig ogsaa Personale. Jeg tror heller ikke, at Situationen er en saadan, som Ministeren tror, naar der er Tale om Arbejderlønninger. Den højtærede Minister har dog set, at vi Socialdemokrater, til Trods for, at det var Udgifter til Militærvæsenet, gladeligt stemte for Udgifter til Lønninger til Underofficerer, og vi ville saa sandt lige saa gladeligt stemme for Lønninger til Arbejdere, naar disse holdes inden for de beskedne Grænser, som Arbejderne have foreslaaet. Men det kan jo være, at Ministeren af mange andre forskellige Grunde vil undgaa en saadan Omordning, at der af Hensyn til andre Forhold skal et længere Tidsrum til at søge en fornuftig Ordning gennemført paa denne Arbejdsplads. Nu vel, hvad det væsentlig kommer an paa for Arbejderne, er naturligvis, hvad de gaa hjem med i Lommen, og naar derfor Ministeren vil søge en forhøjet Bevilling under § 26 paa Finansministeriet, vil han sikkert finde Støtte deri fra alle Sider, ogsaa fra socialdemokratisk Side. En saadan Bevilling maatte dog være af en saadan Art, at der derved opnaaedes et virkeligt Gode for de paagældende Arbejdere. Jeg vil derfor henstille, at den højtærede

Minister, naar han søger en saadan Bevilling, sørger for, at det virkelig bliver et Tillæg, ikke blot 10—15 Øre forhøjet, men som mindst sættes til 50 Øre daglig.

Dette er under almindelige Forhold et meget stort Lønningstillæg. Der er ført langvarige Strejker, blot for at faa et Par Øres Lønningsforhøjelse daglig, ja endog for at beholde, hvad man har, men naar Arbejdsforholdene have staaet saa længe i Stampe som paa denne Arbejdsplads, maa der et stort Spring til for at bringe dem nogenlunde paa Højde med, hvad de ellers ere i Nutiden. Det hele vil dog kun andrage 152 Kr. om Aaret, hvilket er en Forhøjelse af 56 Kr. udover den nuværende Løn. Dette skulde vel ikke kunne anses for nogen svimlende Forhøjelse. Jeg henstiller derfor til den højtærede Marineminister at fremkomme med Forslag helst til en almindelig Ordning, men hvis dette Spørgsmaal menes at være for stort nu, saa i alt Fald med Forslag til en Forhøjelse, som kan mærkes, og som ikke medfører, at Forholdet bliver daarligere end nu for Arbejderne. Det er jo rigtigt, at Arbejderne paa Orlogsværftet have været taalmodige, thi det med Pension er jo som Høvisken, man har hængt foran Hestens Snude, hvorved man nok kan faa den til at løbe, men den faar jo mange Gange ikke fat i Høvisken. Det er dog det, der bringer Arbejderne til at finde sig i Forholdene derude, men jeg synes, at de Forhold, der bydes, ere, ja, det er ikke et for stærkt Udtryk at sige, elendige. Jeg anbefaler den højtærede Minister altsaa at tage dette Spørgsmaal op til meget alvorlig og velvillig Overvejelse inden anden Behandling, og jeg tør give det Løfte forud, at mine Partifællers Understøttelse til et Forslag i den Retning, som jeg har antydnet, vil den højtærede Minister ikke komme til at savne.

Neergaard: Naar jeg paa ny tager Ordet, er det navnlig foranlediget ved nogle Udtalelser fra den højtærede Finansminister i Anledning af det Foredrag, jeg holdt forleden under denne Finanslovbehandling. Den ærede Finansminister har desværre ikke opfattet mine Udtalelser med Hensyn til Statsregnskabet og Resultatet af Statshusholdningen i det hele med sin sædvanlige Skarpsindighed; thi ellers vilde han ikke have fundet Anledning til den Polemik, han udøvede over for mine Udtalelser. Hvad jeg sagde, gjaldt nemlig kun Forholdet mellem det